

VÁLTOZÁS KÖVETKEZMÉNYEKEL 1.

Nehémiás 10.

Nehémiás sorozat

2018. augusztus 25.

1 Sokszor hangoztatott nézet az, hogy a hit magányügy. Az, hogy ki miben hisz és hitét hogyan gyakorolja az senki másra nem tartozik csakis őrá. Nem szeretem ezt a mondatot! Több okból sem. Egyrészt azért, mert Jézus nem azt mondta, hogy ha megismertél engem és hinni kezdted bennem, akkor rejtse el jól ezt a felismerésedet és a hitedet. Jézus azt mondta: „Menjete el és tegyetek tanítvánnyá minden embert megtanítva nekik mindazt, ami én parancsoltam.” Másrészt azért, mert ez a gyakran emlegetett mondat, hogy a hit magányügy, azt feltételezi, hogy a hitbeli meggyőződésnek semmilyen következménye és hatása sincsen az élet egyes területeire: pl. az emberi kapcsolatokra, vagy a munkára. Az a hit, amelynek nincsen hatással az egész életemre, az egész gondolkodásomra, az lehet egy nagyon szép elmélet, de valójában nem hit, hanem egy élettelen és üres semmi! Semmi, ami sehová sem vezet!

2 Nehémiás könyvének 8. fejezetétől kezdve ennek a gondolatnak az igazságát látjuk! A nép tagjai elkezdik tanulmányozni Isten kijelentéseit, hallják azok magyarázatát, felfogják Isten akaratát. Újra megtanulnak őszintén imádkozni, felismerik Isten szeretetét és meglátják az Ő kegyelmes tetteit történelmükben, miközben alázatosan megvallják saját és atyáik hűtlenségét. A könyv 10. fejezetében érkezünk el a csúcsponthoz, amikor ebből a bűnbánatból megszületik egy mély, alapos és szívbeli elhatározás, hogy szeretnék újra Isten szövetségében és rendjében élni. Szeretnék egész bensőjükkal Istennek engedelmeskedni. De nem állnak meg itt, hanem elhatározásukról írásbeli megállapodást készítenek, lepecsételik, és aláírásukkal hitelesítik azt. Azt olvassuk: „**Átok terhe alatt megesküdtünk arra, hogy Isten törvénye szerint élünk, amelyet Isten az ő szolgája, Mózes által adott, és hogy megtartjuk és teljesítjük Urunknak, az Úrnak minden parancsolatát, előírását és rendelkezését.**” (Neh 10,30b) De még itt sem állnak meg, hanem konkrétan meg is fogalmazzák azt, hogy életük mely területein miként fogna Isten törvényéhez igazodni.

Megállapíthatjuk tehát, hogy a valódi hit mindig belső változásokat indít el az ember életében, és megállapíthatjuk azt is, hogy ezek a belső változások óhatatlanul külső változásokat generálni fognak. A hitnek ugyanis semmi értelme sincsen, ha csak szép elméletek megalkotásáig jut el. Jézus nem elméleti követésre hív, hanem arra, hogy parancsait életünk minden területén megéljük. És nem elég az, ha csak az elhatározásig jutunk: Isten igazságaihoz igazítom az életemet, ha nem tudjuk, nem akarjuk megfogalmazni azt konkrétan, hogy hol és miben kell ezt megcselekednünk!

3 Egy jónevű pszichológust megkérdeztek egyszer, hogy miért nem változik meg sok ember élete annak ellenére, hogy rengeteg pénzt költ terápiára és életváltató módszerekre. A pszichológus ezt válaszolta: „Azért, mert a legtöbb ember nem igazán akar megváltozni, és ezért nem hajlandó megtenni azt, ami a valódi változáshoz szükséges.” **Mert a valódi változásoknak mindig ára van!** És sokan, még akkor is, amikor már látják azt, hogy szükségünk lenne egy igazi belső változásra, és akkor is, ha már meg tudják fogalmazni azt, hogy konkrétan hol és miben kellene változtatniuk, mégsem tesznek semmit. Miért? Mert ráéreznek arra, hogy a változásnak következményei vannak, és ezt az árat túl nagyra találják ahhoz, hogy meglépjék.

Egy nőnek volt egy erőszakos férje, aki nemcsak szavakkal, hanem néha tettelesen is bántalmazta őt. A nő sokszor beszélt barátnőinek arról, hogy elege van ebből és változtatni szeretne. De mégsem hagyta ott a férfit. Mert, ha így tett volna, akkor ott kellett volna hagynia a luxust, amiben addig élt. Ezt pedig túl nagy ára lett volna, így inkább tovább tűrte a bunkó férfi megalázásait.

Egy férfi éveken keresztül lopott a munkahelyéről. Kicsiben kezdte, azután többekkel összefogva már kicsit nagyobbban is csinálta. Ügyesen csinálták, nem buktak le. De ez a férfi egyszer csak elkezdett istentiszteletre járni. Hallgatta az igehirdetéseket, és Isten igazságai szembesítették tetteivel. Bűnbánatot tartott, majd megtette a legnehezebb lépést – megfizette a változásának az árát – odaállt főnöke elé, és beismerte a lopásokat. Amit tudott visszavitt, a többit eltulajdonított dolognak az árát – amiben megegyeztek – elkezdte visszafizetni. És azt is felvállalta, hogy elbocsátották.

Isten népe kész volt megfizetni a valódi változás árát! csak egy dolgot hadd emeljek ki a Nehémiás 10 felsorolásából! Azt olvassuk, hogy elhatározták, hogy minden „hetedik évben parlagon hagyják a földet, és elengednek minden tartozást.” Most nem szeretném ezt részletesen magyarázni, ha Isten éltet akkor a jövő vasárnap megteszem, de valami olyasmit jelentett ez, hogy ezek az emberek azt határozták el, hogy minden hetedik évben egészen rábízták magukat Isten kegyelmére. Nem vetettek és nem arattak, mert hitték Isten majd gondoskodni fog ellátásukról. És azt talán magyaráznom sem kell, hogy milyen komoly ára volt annak, ha valaki valakinek elengedte összes tartozását.

Megállapíthatjuk tehát azt, hogy minden változásnak ára van, annak még inkább, amikor valaki az Isten igazságához akarja igazítani az életét. Lehet ez az ár kicsiny – pl. kinevetik, megszólják az embert –, vagy komoly, amikor húsbavágó döntéseket kell hozni.

4 Ezen a vasárnapon itt szeretnék megállni! Két dolgot szeretném, ha haza vinnétek magatokkal: **1.** A hit nem magánügy, mert a valódi hit belső változásokat indít

el, ezek pedig nem maradnak külső következmények nélkül. 2. A valódi változásoknak mindig ára van, és ez még inkább igaz az Istenbe vetett hitből fakadó változásokra.

A következő vasárnap részletesebben áttekintjük majd, hogy milyen konkrét változásokat indított el a nép életében az belső változás, az, hogy elhatározták. Köszönöm a figyelmeteket! Ámen!